

Et liv med styr på ego'et

Peter Bastians yndlingsfilosof beskæftiger sig med *enlightenment*. Og det betyder en del mere end den direkte danske oversættelse *oplysthed*

Tekst Peter Bastian Illustration Otto Dickmeiss

Vi kan ikke leve uden mening. Mister vi meningen med vores liv, rasler humøret og livsmodet komplet med immunforsvar og det hele ned i kælderetagen, og vi sygner hen.

Derfor stiller vi de store spørgsmål om meningen med det hele, og vi bliver nødt til at finde svar.

Her kommer filosofen og hjælper os.

Og ham, der virkelig hjælper mig, er den 47-årige newyorker *Andrew Cohen*, som jeg mødte første gang i 1999. Hans undervisning er altomfattende og enkel. Objektiv som en videnskabelig afhandling, radikalt sund fornuft, svimlende, skræmmende og ekstatiske opløftende på samme tid!

Oprindeligt ville han være musiker og drømte om at komme til at spille trommer som Buddy Rich; men efter en overvældende spirituel ople-

velse, han havde som 16-årig, blev de store spørgsmål mere og mere påtrængende. Så påtrængende at han smed, hvad han havde i hænderne, og opsogte de spirituelle lærere, han kunne få øje på.

ENLIGHTENMENT. Der er to spørgsmål, vi skal have svar på, og de er lige vigtige ifølge Andrew Cohen. Det ene er: *Hvem er jeg?* og det andet er: *Hvordan skal jeg leve mit liv?* Hvis vi ved, hvem vi er, hvad vi laver, og hvorfor vi gør det, er vi virkelig godt kørende.

Gennem den spirituelle søgen fandt han svaret på det første spørgsmål igennem en oplevelse, som ofte kaldes *enlightenment*, oplysthed. Men desværre for os andre! Det svar kan ikke siges med ord, så det bliver vi hver især nødt til at finde selv. Heldigvis er der et mystisk element i det, for erfaringen viser, at det er umådelig meget nemmere at finde svaret, når vi er sammen med et menneske, som selv har fundet det; ligesom en musiklærer kun kan hjælpe os med at finde svar i musikken, hvis han selv er gennemmusikalsk.

Det er uhyre vigtigt, at vi finder en lærer, som er gået hele vejen, uden at ego'et er blevet pustet op i overstorelse undervejs, for ellers risikerer vi at tage skade på vores sjæl. Men sådan en lærer er umådeligt sjælden, hvilket strømmen af faldne guruer og profeter og desillusionerede disciple kan berette om.

Andrew Cohen indså tidligt nødvendigheden af at få styr på ego'et, og derfor er han en af de eneste, som virkelig kan hjælpe os med at få svar også på det andet af de store spørgsmål: *Hvordan skal jeg leve mit liv?*

HVEM ER JEG? Hvem jeg er, kan jeg som sagt ikke fortælle, men jeg kan sige noget om karakteren af svaret, ved at stille spørgsmålet: *Hvad er jeg ikke?*

Jeg er ikke en cykel. Og det begrundes jeg med, at jeg kan se cyklen udefra. Men sådan er det faktisk også med tanker og følelser. Lige meget hvor meget det kværner inde i hovedet, ved jeg, at jeg tænker, og hvad jeg tænker. Og lige meget hvor hidsig jeg er, ved jeg, at jeg er hidsig, og jeg oplever, hvordan hidsigheden føles. Ligeledes med alt det jeg kalder mit selvbillede: Jeg kan stikke hovedet ud af det, se ned på det, og sige: »Aha! Nå sådan ser det ud! Det består af min fortid, mine ideer om hvad jeg er særlig god og særlig dårlig til og en vanvittig masse mere. Interessant!«

Hvis jeg virkelig *var* følelserne, tankerne, min personlige historie og alt det dér, hvad ville der så ske, hvis det alt sammen pludselig forsvandt? Ja så ville jeg falde død om, eller i det mindste falde i søvn! Men det sker ikke. Tværtimod.

Det er en fundamental erfaring, som de fleste mennesker har: Jeg kan være fuldstændig i hvile og aldeles tom i hovedet, men *Jeg* er der stadigvæk. Endda mere end nogensinde. Men det, *Jeg* er, er selvfølgelig ikke noget, jeg kan se udefra. Jeg kan ikke stikke hovedet ud af *Mig*, se ned på *Mig* og sige: »Aha! Nå så det er det, *Jeg* er!«. For det hoved, jeg stikker ud, er jo *Mig*!

Det betyder, at det, *Jeg* er, det kan jeg ikke sige noget som helst fornuftigt om, for det kommer først til syne, når alle de fornuftige tanker er glemt bort. Jeg kan ikke gemme det i hukommelsen, for det ligger bag hukommelsen. Jeg kan forsøge mig med paradokser, men paradokser er jo heller ikke fornuftige, vel? Det, *Jeg* er, er uendeligt og et punkt. Det er helt tomt og alligevel helt fyldt. Jeg er hele universet og ikke nogen. Jeg er aldrig født og dør aldrig. Der er aldrig sket noget, så der er ikke skygge af begyndelsen til et problem. Under tanker og bagved følelserne finder vi noget umådeligt, der er så positivt, at det trodsrer ►►

Mig og filosofien

Hvilken filosof har haft størst betydning for din udvikling? Hvem har givet de mest fyldstgørende svar på de spørgsmål, du har stillet/stiller dig selv i forhold til dit liv? Det spørgsmål har Samvirke stillet til en række danskere. Denne gang forfatteren og musikeren Peter Bastian.